

procentmæssige fordeling af bjærgelønnen mellem rederen (staten), skibsføreren og mandskabet finder anvendelse, men også reglen om forlods fradrag af erstatning for skade på skib og af udgifter til brændsel, hyre og kost, såvel som reglen i stk. 2 om belønning af særlig fortjenstfuld indsats. Udtrykket „statsskib, der anvendes i statsøjemed af ikke-forretningsmæssig art“ svarer til terminologien i lov nr. 198 af 16. maj 1950 om fremmede statsskibe m. v., der atter bygger på Bruxelles-konventionen af 1926 om indførelse af visse ensartede regler om immunitet for statsskibe. Bestemmelsen i udkastets § 230 omfatter herefter ikke alene egentlige krigsskibe og andre marinefartøjer, men også andre statsskibe, som anvendes til offentlige formål, f. eks. toldfartøjer, redningsskibe, post- og telegrafvæsenets kabelskibe etc.

En speciel undtagelse herfra må dog gøres med hensyn til de staten tilhørende isbrydere, idet § 4 i den fornævnte lov af 8. april 1957 om Statens Istjeneste, der afløste en tilsvarende bestemmelse i lov nr. 131 af 18. april 1925, udtrykkeligt fastslår, at hele bjærgelønnen tilfalder staten. Begrundelsen for denne bestemmelse, som det ikke har været hensigten at ændre, må søges i de særlige forhold, hvorunder isbrydningstjenesten finder sted, hvor grænsen mellem isbrydningsassistance og egentlig bjærgning ofte kan være vanskelig at drage. Ifølge motiverne til 1925-loven har man ønsket at undgå enhver mistanke om, at isbrydernes førere eller mandskab skulle kunne udnytte en foreliggende situation til egen fordel. Derimod udelukker bestemmelsen ikke, at der i tilfælde, hvor isbryderen har udført bjærgning, kan ydes de pågældende et gratiale efter ministeriets nærmere bestemmelse.

Det følger af lovudkastet, at staten tilhørende skibe, der anvendes til kommercielle formål, må behandles efter de almindelige regler. Afgrænsningen mellem § 229 og § 230 har dog ikke nogen større praktisk betydning, bortset fra spørgsmålet om fastsættelse af særlige fordelingsregler, jfr. nedenfor, da reglen i § 230 jo netop går ud på at give de almindelige fordelingsregler i § 229 tilsvarende anvendelse på statsskibe.

Som bemærket ovenfor har man anset det for ønskeligt at have adgang til at fast-

sætte særlige fordelingsregler med hensyn til den del af bjærgelønnen ($\frac{2}{5}$), som ikke tilfalder staten. I § 230, sidste pkt., er derfor foreslået optaget en hjemmel til ved kgl. anordning at fastsætte sådanne særregler. Denne bestemmelse tager navnlig sigte på det ovenfor nævnte militære personale, men kan dog, hvis der skulle vise sig at være behov derfor, også tænkes bragt i anvendelse med hensyn til andre statsskibe f. eks. sådanne skibe, hvor en del af besætningen er statstjenestemænd, medens resten er antaget på almindelige overenskomstmæssige forhyringsvilkår.

§ 230 svarer ganske til lignende bestemmelser i de finske og svenske udkast. I det norske udkast er de tilsvarende regler formuleret noget afvigende, og det bestemmes endvidere, at staten uden ansvar over for de ombordværende kan undlade at fremsætte krav på bjærgeløn. En sådan bestemmelse der også findes i de finske og svenske lovudkast har udvalget ikke fundet det rimeligt at optage i det danske udkast, bl. a. af hensyn til den del af besætningen på de af § 230 omfattede statsskibe, som er forhyret på almindelige hyrevilkår.

Til § 231.

I overensstemmelse med en tilsvarende bestemmelse i det norske udkast har man — som noget nyt i forhold til gældende sølov — fundet det hensigtsmæssigt i udkastet at optage en regel, der udtrykkeligt pålægger rederen, så snart bjærgelønnen er fastsat ved aftale eller endelig dom, at sende enhver, der er berettiget til andel i bjærgelønnen, underretning om dennes størrelse tillige med en plan for bjærgelønnens fordeling efter reglerne i § 229, stk. 1. Eventuelle indsigelser mod fordelingen må fremsættes over for rederen inden 3 måneder, efter at den ovennævnte meddelelse er afsendt. Ifølge de norske og svenske udkast gælder 3 månedersfristen også for fremsættelse af begæring om særskilt godtgørelse — eller for Norges vedkommende om fravigelse af den normale fordelingsregel. I det danske udkast § 229, stk. 2, sidste pkt., har man derimod fundet det praktisk at foreslå, at begrudet begæring om særlig belønning må være indsendt til rederen inden 1 måned, efter at bjærgningen er afsluttet. Herved skulle man kunne undgå